

Stuttsøga
Vinnari av stuttsøgukappingini
á Glasi 2019

LØSTUR Á LÍNUNI

høvundur:

DÓRA JOENSEN

... Steðga, slepp mær!” Fríða bardi hann av sær. Hon sparkaði og skríggjaði, men tað var, eins og røddin á henni var langt, langt burturi. Hon ljóðaði so fjar, hóast hon rópti alt, hon var ment. Fríða stakk upp úr svøvni. Hon sat hálvavegna uppreist í songini, og sveittin lak av henni. Hon føldi enn tær kleimnu hendurnar á honum, eina um miðjuna og eina um armin á sær. Hon reisti seg úr songini og hugdi at klokkuni. 02.37 lýsti tað við stórum hvítum tølum á telefonini. Tað var náttin til leygardag. Hevði hetta verið fyri nøkrum fáum árum síðani, so hevði hon gingið í býnum og malið nú. Komin inn á tað tronga vesið, oysti hon kalt vatn á andlitið. Hon hugdi í spegilin. Tað myrka hárið var slavið og eyguni blóðsprongd. Hon setti seg á ta olivengrønu vesikummuna og lenaði hævdið ímóti skræveggjum. Hennara heitu, bleiku føtur stóðu sum ein kontrast til tær køldu, blómutu flísarnar. Hon læt seg úr tí alt ov stóru T-skjúrtni, sum var vát um bringuna av sveitta. “Eg orki hetta ikki meira”, sigur hon við seg sjálva. Hon hugsaði, um undirbúgvarnir mundu hava hoyrt hana? Hon leigaði eina alt ov dýra loftsíbúð við Grønlandsvegin. Hon hevði bert búð har í góðar 4 mánaðir, og nábúgvarnir hildu hana allarhelst vera svaka sum hon leikaði í um nætturnar. Hon fór inn aftur í tað myrka kamarið. Alt var gjørt úr viði. Gólvini, veggirin og enntá songin. Keðilig, lívleys, træfarvað. Men har lá hann, í fasta svøvni, so friðsælur men tó fullur av lívi, farvum og gleði. Hon hugdi at honum og kíndi honum um ennið. Ein lítill ljóshærdur drongur við myrkum eygum. Hann fór at fylla 3 ár um eina viku. Hon hevði ivast, áðrenn hon átti hann. Um hon nakrantíð mundi fara at elska hetta barnið? Men tá hon hugdi at honum nú, ivaðist hon ikki. Hon hevði latið lív sítt fyrri hansara, um tað gjørdist neyðugt. Hon hugdi út gjøgnum tær gjøgnumskygdu blondugardinurnar, har sóust nakrir unglingar við øl í hondini og ljóðaðu til at hugna sær. “Kann eg bjóða tær nakað at drekka?” Orð hansara rungaðu í hævðinum á henni. Hon minnist aftur á tað kvæðið fyrri nærum fyra árum síðani. Tá hon hevði fingið alt ov nógv innanborðs, og tá hon hitti hendan eygagóða, men tilkomna mannin, sum beyð henni inn í VIP-rúmið í LUUX. Hann var høgur og ljóshærdur,

og tað sást, at hann var væl fyrri. Hann hevði hildið eyga við henni alt kvøldið.

“Kann eg bjóða tær nakað?” Hon suffaði. Klokkan var nú 03.02, og hóast hon visti, at Lítli Egil vaknadi tíðliga, eydnaðist tað henni ikki at sovna aftur. Tey høvdu spurt hana, hvør var pápi at dronginum, men hon hevði einki svar til teirra, tí hon visti ikki. Hon fór upp og setti seg við tað vælbrúкта tveymansborðið í tí smala køkinum. Mahogni og við orange frontum. Hóast hon hevði roynt at sett sín dám á, skríggjaði øll íbúðin av 70’unum. Innbygd skáp við rundum horngrebum og onki borðpláss. “Praktiskt” segði hon ironiskt. Hon tendraði ketilin og tók Vikuskiftissosialin at hyggja at starvslýsingum. Hon hevði seinastu tvey árin eftir barsil roynt at leitað sær eftir nýggjum starvi. Hon hevði søkt eitt farloyvisstarv sum móttøkufólk hjá eini stórarí fyrirøku á Óðinshædd og skuldi mæta til samrøðu mánamorgunin klokkan níggju. Hon hevði eisini hugsað um, hvussu tey skuldu halda føðingardagin hjá Lítla. Hann var uppkallaður eftir pápa hennara, og tey plagdu at halda føðingardagin hjá honum har. Pápin var sjómaður og sjálvdan heima, og síðan mamma hennara doyði, var nógv broytt har í húsinum. Pápi hennara hevði fingið nýggja konu, og hon føldi seg ikki til at halda nakran føðingardag har. Og íbúðin var alt ov lítil. Hon plagdi at dyrgja, ikki sum pápin hevði lært hana við báti og tráðu, men í býnum. Men nú var alt øðrvísi. Hevði hon bara møtt einum. Einum fittum, sum kundi hjálpt henni við øllum. Ein, sum kundi verið ein pápi fyrri dreingin og ...

Hon kláraði tað ikki. Hvørja ferð hon møtti onkrum, spækta hann aftur. “Hasin fanin!”, segði hon innantanna. Tær kleimutu hendurnar, lukturin av hansara heitu, søtu, vamlisligu perfumu, og røddin “Kann eg bjóða..” vendu aftur og aftur sum ein skøvað fløga.

Vekjarin ýlir, tað er mánamorgun, og hon hevði ein stóran dag fyrri framman. Hon vildi hava hetta starvið. Støðugar arbeiðstíðir og eina

góða lön. Tað hevði verið gott fyri hana og Lítla Egil. Hon hevði ikki so við so væl sum í nátt í longri tíð. “Hetta verður móguliga byrjanin upp á ein nýggjan kapittul í okkara lívi”, segði hon við Egil, tá hon setti hann av í barnagarðinum. Hon kysti hann farvæl og fór aftur í bilin. Tað var ein kaldur morgun. Úti var grátt og trist í veðrinum, og beint sum hon parkeraði bilin uttan fyri tann stóra glasbygningin, fór at regna. “Sakin” mutlaði hon. Hon fer inn. Fyrst inn á vesið at hampa seg. Hon ristir eitt sindur í tað myrka lívliga hárið. Hon sær gott út. Hvíta skjúrtan riggar væl til hennara bláu glógvandi eygu. “Onki ímillum tennirnar - fint.” Komin út aftur í ta glæsiligu móttøkuna fer hon yvir og presenterar eg. Aftan fyri diskin situr ein sjáldsama vøkur og heldur ung dama við longum klønum fingrum og hevur knallreyðar negl. Ikki fyrr enn hon reisir seg, leggur mann merki til búkin. Sum ein bóltur undir tí stramma svarta kjólanum.

Við snjallari rødd bjóðar skrivstovudaman henni vælkomnari, fylgir henni inn í skrivstovuna og sigur “Fríða Egilsdóttir er møtt til samrøðu!” Síðani fer hon og letur hurðina væl aftur eftir sær. Inni stendur ein høgur, ljóshærdur maður í klædningi og hyggur út gjøgnum vindeygad. Regndroparnir fella tungir inn á tann stóra glasrútin og ekkjóða inn í tað stóra ljósa hølið. Hann vendir bakið til hennara. Uttan at venda sær og hyggja upp á hana fer hann yvir til ta dýru yvirdádigu kaffimaskinuna. Við síðuna av henni stendur ein stór, myrkablá sofa við chaiselong, sum hann hvílir knæið niður á. Á veggjunum hanga innrammaðar virðislønir og myndir av monnum, ið taka í hondina á hvørjum øðrum og smílast við stórum hvítum colgate smílum. Hann snarar sær á, og við sínum myrku forfórandi eygum starir hann hana djúpt inn í sálina og spyr við eini rødd, sum hon kennir alt ov væl:

“Kann eg bjóðað tær nakað at drekka?”